

Јулија Беме • Јулија Гинзбах

Тафити

и путовање на крај света

UNZIP

Дека + Бака

Туту Ја Бави

Ковра

Краљ Кофи

Господин Гого

Пензлим

Јулија Беме
Тафити
и путовање на крај света

Јулија Беме и Јулија Гинзбах

ТаФити

и путовање на крај света

Авантура 1

Садржај

Тафитијев сан	10
Почетак путовања	25
Краљ Кофи	31
Господин Гого	44
Велико невреме	49
Бујица	60
На крају света	69

Аутор: Јулија Беме
Илустратор: Јулија Гинзбах
Превод: Славица Јојић
Лектура и коректура: Тамара Ђуран
Прелом: Кристина Брачер
Уредник: Тамара Ђуран
За издавача: Асенета Хачко
Издавач: UNZIP, Суботица
Штампа: Ротографика, Суботица
Тираж: 1500

За прво српско издање © 2025 UNZIP, Суботица
Title of the original German Edition:
Tafiti und die Reise ans Ende der Welt (Vol. 1)
© 2013 Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Text: Julia Boehme
Illustrations: Julia Ginsbach

The proprietor expressly reserves the right to exploit the copyrighted content of this work for the purposes of text and data mining. Any unauthorized use is hereby excluded. All rights reserved.

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад
ISBN 978-86-82950-35-6
COBISS.SR-ID 175753993

Тафитијев сан

„Тафити! Јеси ли полудео? Остани овде!“,
цикну Туту уплашено гледајући за својим
братом. „Чувај се господина Гогоа!“

„Ма неће тај доћи“, промрмља Тафити
и још се мало удаљи од јазбине, све до
великог камена. Одатле је имао добар
поглед на пространу равницу. Црвена
земља, жута трава и ту и тамо по које
огромно дрво. Али оно што је Тафитија
највише занимало јесте тајанствено високо
брдо далеко на хоризонту. Шта ли је било
иза њега?

Тафити се истегну још мало. Као да ће му
то нешто помоћи! Да би видео шта се крије
иза брда, морао би да се попне на њега.

Али то је сувише далеко и превише опасно
путовање за једног малог мерката. Тафити
уздахну чежњиво.

„ПАЗИ! Господин Гого иде ка нама!“,
изненада викну Туту.

Истог трена сви меркати побегоше у своје
јазбине. Баш сви? Тафити се спусти с камена
и брзо потрча кроз песак до прве рупе!

„Ево једног!“, обрадова се господин Гого и
обруши се ка њему.

Једним огромним скоком
Тафити ускочи наглавачке у
рупу. Ух, ово је било за длаку!

„Проклетство! Опет остадох
без ручка!”, љутио се господин
Гого напољу.

„Вау, баш си имао среће!”, рече
Туту сав блед.

„Него шта”, сложио се дека.
„Стварно би требало да
будеш пажљивији, Тафити!”

„Да, да”, одговори
Тафити, сасвим без даха.

Увече, кад је постало хладно и мрачно, сви меркати су се окупили и удобно се сместили поред ватре. Туту је пекао орахе, а дека је причао своје старе приче. Оне о пра-пра-пра-пра-пра-прадеди који је дуго путовао и преживео многе опасности док се коначно није настанио овде. Тафити је те приче већ знао напамет. Ипак, увек их је радо слушао.

„Све је било поплављено“, причао је дека. „Нигде више није било сувог парчета земље. Шта је њему и његовој породици друго преостало него да потраже нови дом? И тако су пошли на пут и доживели много узбудљивих пустоловина!“

Тафити је уздахнуо. И он би волео да доживи такве пустоловине. Понекад накратко пожели да и њихова јазбина буде поплављена. Онда би морали да пођу у потрагу за новим домом. Тафити је већ знао где би могли да се преселе – на оно високо брдо! Тада би напослетку могао да види шта се крије иза њега!

Тафити је размишљао. Зар баш све мора да буде под водом? Зар мора да се деси нешто страшно пре него што крене у авантуру? Зар не би могао једноставно да крене? Из чисте радозналости? Тафити се почешао по уху. Морао је то одмах да пита деку.

„Шта је с тобом?“, дека је био у чуду. „Зар ме уопште не слушаш кад причам о пра-пра-пра-пра-пра-прадеди? Да ме слушаш, врло добро би знао колико је то опасно!“ Дека погледа око себе, у све укућане. „Које су највеће опасности?“

Тафити уздахну. Знао је шта сад следи. Свако од њих је већ напамет знао које су највеће опасности.

„Опасност из ваздуха“, рече дека.

„О, да!“, Туту климну главом. „Сети се господина Гогоа, Тафити!“

„Опасности с копна“, наставио је дека.

„Отровна змија“, промрмљала је бака. „И смртоносне шапе краља Кофија“, додао је Туту дрхтећи. Све длаке су му се накострешиле већ од саме помисли на страшног лава.

„И да не заборавимо“, завршио је дека, „опасност од набујале воде!“

„Али пра-пра-пра-пра-пра-прадеда их је ипак преживео“, побуни се Тафити.

„Да, он јесте!“, дека се сложи. „Он јесте!“

„Можда успем и ја“, тихо рече Тафити.

„Тада ћу моћи да видим шта је иза оног високог брда!“

„Иза високог брда? Али Тафити, па ти то већ знаш!“ Дека га погледа

преко својих наочара. „Иза оног брда нема ничега. Тамо је крај света!“

„Не“, шапну Тафити. „Није!“

Дуго је он посматрао то брдо – одатле долазе гнуови и зебре и многе друге животиње! Па не могу ваљда да се појаве тек тако ниоткуда!

„Него шта него је тамо крај света“, насмејао се дека. „То сви знају! А сад лаку ноћ!“

Тафити је покушавао да дође до даха. Сунце је пржило свом снагом. Био је уморан и жедан, али у исто време и неизмерно срећан. Јер, скоро па је успео. Упркос свим опасностима, стигао је овде, до подножја високог брда!

Почео је да се пење,
па је склизнуо низ
стрму падину,
али је неуморно
настављао пут.
Пењао се све више
и више. Још мало
и биће на врху. И
тада ће, напoкoн,
видети шта се крије
иза брда. Још само
неколико корака.
Тафити је радoзнало
испружио врат и –
пробудио се. Бестрага!

Чак ни у сну није могао да види шта је иза брда! Већ хиљаду пута је сањао исти сан. И хиљаду пута се пробудио. Увек неколико секунди прерано!

Уместо да се игра са својим пријатељима, Тафити је следећег дана седео у хладу велике акације. Замишљено је пропуштао црвени песак кроз шапе.

„Ма да ја само кренем?“, питао се. „Чак и да је истина да је иза брда крај света – како ли изгледа тај крај?“

Тафити уздахну. Кад барем не би било тих опасности: опасности из ваздуха, опасности с копна и опасности од набујале воде... Али ако је пра-пра-пра-пра-пра-прадеда успео да им одоли, зашто не би и он?

Тафити скочи. Другачије не може – мора макар да покуша!

Почетак путовања

Туту је једини знао за Тафитијев план. „О, не! Не смеш то да урадиш!“, одговарао га је уплашено Туту.

„Ја просто морам да покушам“, шапнуо је Тафити и намигнуо свом брату. „За овако дуго путовање ће ми, наравно, бити потребно и нешто за јело. Хоћеш ли ми помоћи да спакујем храну?“

Док су сви спавали, два брата се кришом одшуњаше до оставе. Врата гласно шкрипнуше, али се нико није пробудио.

У тишини су правили сендвиче.

„Хоћеш ли и мало бакиног колача?“, упита Туту.

„Наравно, што више“, рече Тафити.